

преподобни Симеон Нови Богослов
ИЗ БЕСЕДЕ ПЕТНАЕСТЕ

Браћо и оци, тама и светлост вечито су међусобно супротстављене, а исто тако супротстављене су и вера и неверје, незнање и знање, љубав и мржња. Јер када је Бог на почетку рекао: Нека буде светлост и тако би, тама је одмах ишчезла. Адам је, заштићен вером у Бога, пребивао у бесмртној слави и налазио се у рају, а пошто га је непријатељ завео у неверје, он беше осуђен на смрт и уместо божанског и духовног знања стекао је знање плотско. Наиме, ослепевши очима душе и отпавши од бесмртног живота, он је прогледао телесним очима. И скренувши страсним чулом поглед очију на видљиве ствари, он је познао Еву, жену своју, и она заче и роди Каина. Дакле, то знање заправо је незнање свакога добра. А да није најпре отпао од знања и сазрцања Бога, он не би ниспао до таквога знања. Тако ни Каин, његов син, да се није најпре распалио мржњом и завишћу, не би убио свога брата Авеља.

А вама, слугама Христовим, који тежите томе да учите и који имате спреман слух, сам Владика свега кличе кроз Своја Света Еванђеља, говорећи: Док светлост имате, идите ка светлости, да вас тама не обузме [8]. Идите у покајању путем Његових заповести, трчите док је Његове светлости, пре него што вас ухвати ноћ смрти и пре него што будете послани у вечни мрак. Трчите, тражите, куцајте, да би вам се отворила капија Царства Небеског и да бисте ушли у њега и стекли га у себи. Јер они који оду из овога живота пре него што стекну Царство, где ће

га уопште наћи када оду тамо? Нама је, дакле, овде заповеђено да тражимо и иштемо и куцамо у покајању и сузама, а онима који тако чине, Владика је заповедио да ће Царство и дати. А ако не пожелимо да то учинимо, и да послушамо Владику Христа, како бисмо још за живота похитали да примимо Царство у себе, нећемо ли, пошто одемо тамо, са правом чути од Њега како нам говори: "Шта тражите сада, када сте одбијали да га примите када сам вам га давао? Зар га нисте одбијали, премда сам вас много молио да се помучите и примите га од Мене, него сте га презрели и претпоставили му уживање у пропадаљивом и земном? Којим ћете онда делима или речима сада успети да га нађете?"

Зато вас, оци и браћо, молим да са сваком ревношћу сачувамо заповести Божије, како бисмо достигли и вечни живот и вечно Царство и да сада не бисмо чули: Ко је непослушан Сину неће видети живота, него гнев Божији остаће на њему, а у будућем веку: Идите од Мене, не знам вас, откуда сте?, него да бисмо чули оне благословене речи: Ходите, благословени Оца Мога, наследите Царство које вам је припремљено, јер Ме нахранисте гладног вашег спасења, напојисте Ме, обукосте Ме, подмиристе Ме и дођосте Ми, очистивши своја срца од сваке мрље и боре греха. Зато уживајте у Мојим добрима, чија је наслада неизрецива, а живот вечни и бесмртни. Нека бисмо сви ми то достигли благодаћу Господа нашега Исуса Христа, Којем приличи слава у векове. Амин..

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСЕТ ПРВА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Лк. 8, 5 - 15, зач. 35; Јн. 17, 1 - 13, зач. 56.

Гал. 2, 16 - 20, зач. 203; Јевр. 13, 7 - 16, зач. 334.

*спомен оца седмог Васељенског Сабора
св.муч. Тарах, Пров и Андроник, св. преп. Козма Мајумски
преп. Симеон Нови Богослов*

свети преп. муч. Козма Етолски

ПРИЧА О СЕЈАЧУ

(на 21. недељу по Духовима)

"Гле, изађе сејач да сеје семе своје. И док сејаше, једно паде крај пута и би згажено и птице небеске Га позобаше; а друго паде на камен и изникавши, кад обасја сунце, немаше влаге и осуши се; а једно паде међу трње и оно Га угуши; а једно паде на земљу добру и изникавши једно роди по тридесет, једно по шездесет, а једно по сто. То говорећи, каза: који има уши да слуша, нека слуша." Ово пише свети Апостол и Евангелист Матеј у светом и свештеном Еванђељу: беше један земљоделац, који изађе из свога дома, узео семе и пође да га засеје у своје њиве. И тамо где сејаше једно семе паде на пут, друго на камен, треће у трње, а четврто на добру земљу. Оно семе што је пало на пут не никну, јер је земља била тврда и угажена, а дођоше и птице и поједоше га, те пут оста бесплодан. Друго семе паде на камен, где је имало мало земље, па никну, али чим изађе сунце, немајући корена, осуши се, па и то семе оста јалово. Треће паде међу трње, никну и оно, али изиђе трње и угуши и њега. Оно семе које паде на добру земљу до-

несе плода - ако би засејана једна ока, донесе их сто. Друго паде на гору земљу и донесе шездесет, треће на још лошију и донесе тридесет.

Рекао бих да сте разумели ову причу. Али да бисте је разумели још боље, ја ћу вам још нешто рећи, а ви пазите како слушате речи свештенога Еванђеља. Господ наш Исус Христос и Бог има многа и различита имена. Зове се Бог, (Син Божји, Син Човечији, Премудрост, Живот, Васкресење и Земљоделац. Господ је, тако, изашао из Свога дома, односно из Очевога крила, домостројем Оваплоћења. Сиђе Син и Слово Божје и оваплоти се у утроби Владичице наше Богородице и Свагдадеве Марије, као савршени Бог и савршени Човек. Сав у утроби Богородичиној и сав свугдеприсутан. И као што неки човек може да буде умом у граду, а да је сам у своме дому, а опет је и сав ум његов у његовој глави, ако, дакле, човек који је сздање Божје има тај дар, зар да Бог не може да буде сав и на небесима и свугде друго? Тако изађе, браћо, Господ из Свога дома и узео семе да сеје своје њиве, срца

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

људска. Шта је семе? Свето Еванђеље, вера и крштење у име Оца, Сина и Светога Духа и љубав према Богу и својој браћи. А шта је пут? То је горди човек, који има отврдло и од

онога који слуша реч Божју и прима је са радошћу, али има мало страха од Христа, па како дође искушење, он Га се одриче и полази са ђаволом. Трње је онај који слуша реч Божју, али му

Као што је рекао Свети Игњатије Брјанчанинов, људи јесу способни да чулно опажају духове при одређеној измени чула, која се одиграва на необјашњив начин за човека. Он примећује да је почео виђати оно што дотад није виђао; да чује оно што није могао чути; и оно што други људи не виде и не чују... Измена чула при којој човек општи са невидљивим духовима, назива се у Светом Писму "отварањем чула". "Отвори Бог, говори Писмо, очи Вааламу, и виде Ангела Божјег, што стаде на пут, и мач извучен у руци његовој" (Број XXII, 31) (5. т. 3, с. 13)

Из Светога Писма, по сведочењу Светога Игњатија, види се да телесна чула "служе као двери у унутрашњи свет, у коме пребива душа, и да се та врата отварају и затварају по вољи Божјој... Није дозвољено човеку да одстри ни покров Божји, и личним напором, по допуштењу Божјем..., а не по вољи Божјој, отвори своја чула и уђе у отворено општење с духовима. Али, и ово се дешава. Очигледно је да је личним напорима могуће општити само са палим духовима. Светим Ангелима није својствено учествовање у делу које није сагласно с вољом Божјом, у делу које није богоугодно" (5, т. 3, с. 14).

свештеник Владимир Јелисејев

животних брига угажено срце; он слуша реч, али она не улази у његово срце, па долазе бесови и отимају реч Божју и он остаје без плода, односно без душевне користи. Камен је срце

затим дођу зле страсти и угуше га, те и он остане бесплодан. Добра земља је савршени човек, онај који је донео сто, средњи је који је донео шездесет, а последњи тридесет.

свети владика Николај ОРГИЈА НА ГРОБЉУ

Наша је дужност да од ове скупоцене земље направимо не хан него храм. Ми имамо моћи за то.

Дужност нам је да погледамо с више вере у себе и с више поверења један у другог него што смо се гледали пре ове епохалне године. Моћ за то у нашим је рукама.

Дужност је родитеља, да не сматрају децу своју за искључиву својину своју, но да их васпита-

вају мало за себе, а доста за друштво. Мајка природа научила је довољно свако дете себичности, мајка Српкиња нема томе шта да дода, но има да одузме. Мајке, свемоћне мајке српске, имају и ту моћ.

Дужност је учитеља и свих просветитеља, - тих генерала културне борбе - да науче себе на даноноћно бдење над својом војском, да не би претрпели пораз у рату мирнодобском,

културном, који је објављен онога дана, кад је објављена ликовна слика прошлог рата, физичког и крвавог. Генерали садашњег рата нека се угледају на генерале из прошлог рата.

Наше омладине је дужност, да пева и ради. Тешко омладини

сви народи на земљи морају проћи, да би очишћени и прекаљени могли ући у царство Божије. Национална борба је тесаоница и глачаоница човечанства.

Разумимо време, у коме живимо. Свако време налаже нарочите

Урај је први ушао разборити разбојник. Њему је за покајање требало сасвим мало времена - један предсмртни вапај: "Помени ме, Господе, у Царству Своме!"

Дубину његовог покајања не можемо ни да измеримо: она је пресекала небеса, све до рајских двери, и за разбојника постала лествица која га је одвела у Царство небеско, из дубине пакла - у рај.

Покајнички труд је истовремено и тежак и лаган: лаган је због очекивања будуће награде, а тежак због насртаја демонских сила, јер се ове грчевито држе за трудољубивога, који жели спасење.

Молићу се за Вас, не одступајте.

архимандрит Јован Крестјанкин

која не пева, и тешко омладини која не ради. Омладина, која не схвата живот као поезију, ма и трагичну није никаква омладина. А заиста, ако ичија омладина има шта и има кога опевати, то има данашња српска омладина. Бити млад и бити лењ пак то је контрарадикација као истовремено бити и не бити. Лењост је Нирвана, Небиће, од које права младост бежи.

Српских свештеника дужност је да не заборављајући општечовечански идеал мира, љубави и братства, помажу и српски национални идеал. Борба за националне идеале у нашем времену то је само један ступањ, на који морамо стати, да би с њега могли више у висину корачати ка општечовечанском идеалу. Не може се са најнижег ступња скочити на највиши. Национална борба нашег времена то је огањ, кроз који

дужности. Ако будемо мислили на дужности оних, који ће живети хиљаду година после нас, нећемо испунити дужност овога времена и овога места, где нас је Провиђење ставило. А ако ми не испунимо своју дужност, неће ни наши потомци после хиљаду година моћи своју испунити.

Ми се не можемо жалити на Провиђење, што нас је ставило у ово време и на ово место. Наш век је ипак век не мање величине, не мање славе од прошлих векова. Он је врх свега прошлога и темељ свега будућег.

Не можемо се жалити ни на место где смо. Ово место је једно велико и славно гробље. Народ који ми сачињавамо јесте народ велике прошлости и велике будућности. Од нас зависи да и садашњост овога народа буде велика.

Амин.